

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobkyně: **JUDr. R. V.**
bytem J. 200/17, B.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, Jihlava

za účasti: **Město Bystřice nad Pernštejnem**
sídlem Příční 405, Bystřice nad Pernštejnem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.8.2016, č.j. KUJI 61399/2016, sp. zn. OUP 234/2016 Kov-2,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně podanou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 18.8.2016, č.j. KUJI 61399/2016, sp. zn. OUP 234/2016 Kov-2, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Bystřice nad Pernštejnem (dále jen „stavební úřad“) ze dne 12.5.2016, č.j. BYS 7647/2016, sp. zn. OÚP/9257/2015Bi, kterým bylo žalobkyni nařízeno podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, odstranit stavbu mobilního domu o půdorysných rozměrech 3,075 x 11,040 metrů na pozemku parc. č. x v katastrálním území P. u L.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně s odkazem na § 2 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), namítá, že žalovaný a stavební úřad nesprávně vyložili definici stavby a nesprávně ji aplikovali na zjištěný skutkový stav, neboť její mobilní dům definičním znakům stavby, a to jak subjektivním, tak objektivním, neodpovídá.
3. Žalobkyně uvádí, že výrobek – mobilní dům – na svém pozemku pouze zaparkovala, nenapojila jej na žádné inženýrské sítě a jako stavbu jej nevyužívala. V této souvislosti žalobkyně podotýká, že výkladem provedeným žalovaným by bylo možno dovodit, že i výrobce mobilních domků by tyto domky musel odstranit, pokud je ihned neprodá.
4. Žalobkyně dále namítá, že se žalovaný nedostatečně a nesprávně vypořádal s její odvolací námitkou č. 3. Jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
5. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně namítá, že řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí bylo stíženo vadou, která má za následek jeho nezákonnost. Tato vada podle žalobkyně spočívá v tom, že ji zastupoval zástupce, jemuž byla plná moc udělena v rozporu s § 33 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Zmocnění zmocněnci MUDr. K. R. bylo totiž uděleno pro neurčitý počet řízení s určitým předmětem. Podpis na plné moci nebyl úředně ověřen a plná moc nebyla před zahájením řízení uložena u věcně příslušného správního orgánu. Na tuto skutečnost upozornil žalobkyni žalovaný v jiném správním řízení.
6. Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňově zrušil a věc vrátil prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobkyně setrvala po celou dobu řízení před zdejším soudem; i na jednání, které ve věci proběhlo.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

7. Žalovaný setrvává na svých závěrech, které jsou obsaženy už v napadeném rozhodnutí, argumentaci žalobkyně odmítá a žalobu jako nedůvodnou navrhuje zamítnout.
8. I žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem, i na jednání, které ve věci proběhlo.

III. Shrnutí vyjádření osoby zúčastněné na řízení

9. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvádí, že písemná plná moc udělená žalobkyní zmocněnci MUDr. K. R. s úředně ověřeným podpisem byla žalobkyní založena do správního spisu ve věci sp. zn. SBYS/4811/2016OÚP/Bi.

IV. Posouzení věci

10. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

11. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Pokud žalobkyně namítá, že se žalovaný řádně nevypořádal s její odvolací námitkou č. 3, tak v té žalobkyně namítala, že se stavební úřad nezabýval užíváním předmětné stavby ani údajné užívání mobilního domu neprokázal. O účelu stavby podle žalobkyně stavební úřad pouze spekuluje, ale nikde jednoznačně neuvádí, k jakému účelu je stavba užívána.
13. Z napadeného rozhodnutí žalovaného v této souvislosti vyplývá, že se posouzením charakteru mobilního domu coby stavby dostatečně zabýval, v návaznosti na úvahy provedené stavebním úřadem. Nadto podle zdejšího soudu nebylo nutné, aby správní orgány zjišťovaly přesný účel užívání předmětné stavby žalobkyní, jak bude rozvedeno níže. Žalovaný v napadeném rozhodnutí mimo jiné uvedl, že stavební úřad své rozhodnutí o nařízení odstranění stavby kromě absence žádosti o dodatečné povolení stavby odůvodnil také rozporem jeho umístění s územně plánovací dokumentací Bystřice nad Pernštejnem, která danou lokalitu vymezuje jako funkční plochu sloužící k zemědělským účelům, a poukázal na negativní zásah stavby do krajinného rázu přírodního parku Svratecká hornatina. Pokud jde o mobilitu a užívání mobilního domu žalobkyně, žalovaný vycházel z prohlášení o shodě od výrobce předmětného mobilního domu (BACH International s.r.o.), z něhož plyne, že mobilní domy jsou schopny jízdy po neveřejných pozemních komunikacích tažením pomocí oje s přípojným zařízením, přičemž na přepravu na větší vzdálenosti se používá tahač s podvalníkem. Doprava na samotné místo určení se provádí pomocí automobilu s náhonem na čtyři kola nebo silného traktoru. Na místě určeném zákazníkem dojde k usazení mobilního domu do roviny tzv. vyheverováním, podložením nosných bodů. Žalovaný dále s odkazem na svoji metodiku a stavební zákon uvedl, že svým charakterem mobilní dům spadá do kategorie výrobků plnících funkci stavby – tou je poskytnout prostor, uzavřený střešními a obvodovými konstrukcemi. To, že je výrobek opatřen tažným zařízením a koly, nevylučuje, že má funkci stavby. Žalovaný uvedl, že není důvodná námitka, že mobilní dům neplní funkci stavby, když není užíván, nýbrž pouze odstaven na pozemku žalobkyně pro budoucí využití jako zařízení staveniště plánovaného rodinného domu. V této souvislosti žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že v bezprostředním okolí mobilního domu nebyla prováděna žádná stavební činnost, která by podléhala režimu stavebního zákona, a pokud jde o územní řízení o umístění rodinného domu, to bylo přerušeno pro nedostatky v žádosti o vydání územního rozhodnutí. Tyto úvahy žalovaného podle zdejšího soudu poskytují dostatečnou odpověď na odvolací námitku žalobkyně; námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí tudíž není důvodná.
14. Těžiště žalobní argumentace spočívá v tvrzení, že předmětná stavba není stavbou - výrobkem plnícím funkci stavby, jak jej posoudil stavební úřad - nýbrž pouze zaparkovaným mobilním výrobkem, a nespadá tedy do režimu stavebního zákona.
15. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
16. Podle odst. 2 téhož ustanovení stavebního zákona platí, že stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

17. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona stavební úřad zahájí u stavby uvedené v odstavci 1 písm. b) řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.
18. Z výše citované právní úpravy je zřejmé, že řízení o odstranění stavby a řízení o jejím dodatečném povolení jsou spolu vzájemně provázána. Pro řízení o dodatečném povolení stavby stavební zákon konstruuje samostatné řízení zahajované na žádost stavebníka nebo vlastníka poté, co je již z moci úřední (ex offa) vedeno řízení o odstranění stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby je tedy navázáno na řízení o odstranění stavby a jeho prostřednictvím je možno zabránit odstranění stavby, která je v rozporu s rozhodnutím nebo opatřením stavebního úřadu, nebo stavby postavené bez takového rozhodnutí či opatření. V daném případě však žalobkyně žádost o dodatečné povolení stavby vzala zpět a řízení o této žádosti bylo dne 4.1.2016 usnesením č.j. OÚP/21341/2015/Bi zastaveno. Proto stavební úřad pokračoval v řízení o odstranění stavby, které vyústilo ve vydání nyní napadeného rozhodnutí.
19. Soud tedy posuzoval toliko to, zda předmětný objekt „mobilního domu“ byl stavbou (výrobkem plnícím funkci stavby) vyžadující příslušné povolení či opatření stavebního úřadu v režimu stavebního zákona či nikoli.
20. Podle § 2 odst. 3 věty první stavebního zákona se stavbou rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Dočasná stavba je stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání. Za stavbu se považuje také výrobek plnící funkci stavby.
21. Podle § 103 odst. 1 písm. e) bodu 16. stavebního zákona stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují výrobky plnící funkci stavby, včetně základových konstrukcí pro ně. I stavby uvedené v § 103 stavebního zákona je však třeba v území umístit, k čemuž dle § 96 odst. 2 daného zákona postačí územní souhlas.
22. Ze shora citovaných ustanovení vyplývá, že za stavbu ve smyslu definice obsažené v § 2 odst. 3 stavebního zákona jsou považovány rovněž výrobky, které plní funkci stavby. Judikatura správních soudů se obdobnými případy, jako v nyní posuzované věci, již zabývala. Při posouzení toho, zda je mobilní dům výrobkem plnícím funkci stavby je třeba zkoumat, jakou funkci tento objekt umístěný na pozemku plní, zda je určen k užívání osobami (rekreaci či odpočinku) a zda jeho umístění vykazuje znaky dlouhodobosti či trvalosti. Záměru ponechat výrobek na pozemku dlouhodobě nebo trvale tak bude nasvědčovat např. umístění výrobku na tzv. podezdívku, vybudování přípojek inženýrských sítí; dalším vodítkem pak mohou být např. provedené terénní úpravy v okolí či vybudování podpůrných zařízení k zajištění účelu takovéto stavby (např. terasa, pergola, sklad nářadí či „suchá“ toaleta). Jak uvádí též komentářová literatura (srovnej Macháčková, J. a kol.: Stavební zákon. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013), s níž se zdejší soud v plném rozsahu ztotožňuje, jedním z mnoha příkladů takových výrobků mohou být např. „zahradní domky“, které si stavebníci jako již zkompleťovaný celek zhotovený u výrobce zakoupí, aby jej jako takový umístili na konkrétním pozemku a následně jej užívali jako „klasičtí“ stavbu vzniklou stavební činností. Obdobným příkladem mohou být tzv. mobilní domy. V okamžiku, kdy tento výrobek ztratí svoji mobilitu, tj. pokud záměrem jeho majitele je osadit jej na pozemek s tím, že má začít plnit jako svůj základní účel funkci stavby (např. pro bydlení, odpočinek či rekreaci), pak takový výrobek plně podléhá povolovacím režimům. Jiný komentář (srovnej Potěšil, L., Roztočil, A., Hrušová, K., Lachmann, M.: Stavební zákon – komentář. 3. Aktualizace. Praha: C. H. Beck, 3/2014) v této souvislosti vhodně doplňuje, že se v případě výrobků plnících funkci stavby jedná zejména o tzv. mobilheimy, kdy se používají objekty

dovezené na místo, které slouží k bydlení, aniž by předtím nutně muselo dojít k montáži nebo jiné stavební činnosti. Důvodem připodobnění výrobků plnicích funkci stavby ke klasickým stavbám je tak shodný následek, resp. účel jejich užívání.

23. Jak přitom vyplývá z obsahu spisového materiálu, zejména fotodokumentace, mobilní dům žalobkyně je umístěn na jejích pozemcích a není připojen k žádnému vozidlu. Jedná se o dům tzv. kontejnerového typu, s okny, dveřmi a komínkem, který není napojen na sítě technické a dopravní infrastruktury. Za účelem jeho umístění byly provedeny na pozemku menší terénní úpravy spočívající ve srovnání stávajícího terénu, na některých fotografiích jsou v okolí domu patrné slunečníky s posezením a nádrž na vodu. Mobilní dům byl tedy na pozemku žalobkyně usazen, tudíž byl zbaven mobility. Na pozemek žalobkyně byl dovezen a usazen za účelem jeho užívání, což plyne mimo jiné i z tvrzení žalobkyně v průběhu správního řízení, kdy uváděla, že dům má sloužit jako zázemí pro staveniště. V této souvislosti není namístě poukaz žalobkyně na to, že mobilní dům je stavbou podléhající územnímu souhlasu již přímo v okamžiku jeho výroby.
24. Zdejší soud tedy ve shodě se závěry správních orgánů obou stupňů uzavírá, že předmětný objekt je umístěn na pozemku žalobkyně za účelem jeho užívání žalobkyní, a to bez ohledu na to, zda se žalobkyní původně zamýšlený účel užívání mobilního domu jako zařízení staveniště pro stavbu rodinného domu realizoval či nikoli. V tomto směru se zdejší soud ztotožňuje se žalovaným, že je nerozhodné, že jej žalobkyně měla na pozemku „pouze zaparkován“, jak uváděla v odvolání, a fyzicky v něm například nepřebývala. I tak plnil mobilní dům funkci stavby. Dokazováním u jednání přitom zdejší soud z printscreenů leteckých fotografií, dostupných na internetové stránce mapy.seznam.cz, zjistil, že předmětný mobilní dům byl na pozemcích žalobkyně umístěn v roce 2015 i v roce 2017, tedy několik let. Zdejší soud je tedy ve shodě se žalovaným toho názoru, že předmětný mobilní dům je stavbou, jejíž odstranění mohlo být ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařízeno.
25. Co se týká námitky poukazující na údajnou vadu správního řízení spočívající v tom, že plná moc, kterou udělila zástupci pro správní řízení, podle žalobkyně nesplňuje všechny požadavky správního řádu, jedná se o argument uplatněný po lhůtě ve smyslu § 71 odst. 2 s.ř.s., tedy opožděně, a zdejší soud se jím proto nezabýval. Nadto z takto formulované námitky není zřejmé, v čem spatřuje žalobkyně negativní dotčení na svých procesních právech v průběhu správního řízení, pokud správní orgány akceptovaly vůli žalobkyně být zastupována ve správním řízení MUDr. K. R.
26. Zdejší soud tak má za to, že žalovaný aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mohlo mít vliv a zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Zdejší soud tak neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

27. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, náhradu žádných nákladů řízení ani nepožadoval, a proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.
28. Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pak soud rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů hodných zvláštního zřetele na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. října 2018

David Raus, v.r.
předseda senátu